

ЈЕЗГРО ДЕСНЕ СРБИЈЕ

Од екстремне националне деснице, у данима свог рођења, СПО се померао и померио ка десном центру и принципима савремене Европе, не одричући се националног и усвајајући грађанско, либерално и глобално.

Српски покрет обнове (СПО) рођен је 14. марта 1990. у Београду, а за председника је изабран књижевник Вук Драшковић.

Оснивачка програмска декларација била је екстремни српски национални изазов екстремним националним програмима других у тадашњој Југославији, а пре свега антијугословенском и антисрпском екстремизму у Хрватској.

Убрзо по оснивању СПО, Драшковић и већина у странци одустају од полити-

ке „на љуту рану љуту траву“, од политике утука на утук, и залажу се за компромисе и споразумевање, како би се очувала макар и конфедерална Југославија или како би, буде ли то немогуће, распад заједничке државе био за преговарачким столом, а не на бојном пољу, уз мржњу и несрећу свих. У самом врху Странке, неки су се одлучно успротивили курсу компромиса са „историјским српским непријатељима“, што ће довести до раскола у СПО и (8. јуна 1990.) искључења из странке њеног тврдог мањин-

ског крила, које ће, почетком 1991, кад је у Југославији проговорило и оружје, прерасти у Српску радикалну странку.

Тај раскол је обележио последњу и трагичну деценију 20. века у српској политици, као сукоб две непомирљиве националне стратегије. Једне, која је уживала подршку председника Србије Слободана Милошевића и његовог режима, пропагирајући да се „Србија брани у Книну“ и да су њене западне границе код Карловца, Огулина, Карлобага и Вировитице. И друге, коју је представљао СПО, са супротним начелом да се „Книн брани у Београду“ и да ће Србија бити велика и снажна онолико колико буде демократска и у сарадњи, а не у сукобу, са суседима, Европом и водећим државама света.

Победу ће у годинама рата однећи политика сукоба Србије и Срба са свима, а Срби и Србија платиће трагичну цену таквом „патриотизму“ који ће, после крвавог распада Југославије, милиона избеглица и стотина хиљада мртвих и рањених на свим странама, српски народ оставити расутим у неколико држава разбијене заједничке државе, а Србију саму учинити и метом НАТО бомбардовања на самом крају 20. века.

Тај „патриотизам“ је у поразе преокренуо и велике победе Србије на почетку 20. столећа, у два балканска и у Првом светском рату, а српски народ, жртву геноцида у Другом светском рату, у очима света пред-

СПО је први у комунистичкој Србији и Југославији развио српску националну тробојку без петокраке и са немањићким грбом на њој, и први је запевао забрањену химну „Боже правде“. СПО је први уздигао три растављена прста, која су прерасла у национални поздрав.

ставио као народ ратних злочинаца.

Историјска је заслуга СПО што се, снажније од иког у Србији и у српском народу, у тој трагичној деценији супротстављао наказном српском национализму и патриотизму, подносећи због тога и највеће жртве. Десетине чланова СПО режим је убио, хиљаде њих су хапшени и злостављани, а десетине хиљада биле су принуђене да оду из Србије. Хапшени су и били изложени полицијској тортури и председник СПО и његова супруга Даница.

При једном од покушаја убиства председника СПО, 3. октобра 1999. године, убијена су четворица његових најближих сарадника: Веселин Бошковић, Звонко Осмајлић, Драган Вушуровић и Вучко Ракочевић. У поновљеном атентату, 15. јуна 2000, у Будви, председник СПО је рањен и онемогућен да води Странку у завршници борбе против терористичког режима.

СПО је предводио све антирежимске протесте: и Девети март 1991, и Видовдански сабор 1992, и Јунске демонстрације 1993, и тромесечне протесте 1996. и 1997, и

народни бунт од априла до октобра 2000. године.

СПО је био покретач и стожер свих антирежимских коалиција опозиционих странака: и Депоса и Заједно и коалиције ДОС.

СПО је себе целога узидео у борбу против антinationалног, антидемократског и терористичког поретка Слободана Милошевића и у победу над тим Поретком зла. Савезници СПО у тој борби били су, на жалост, и савезници Милошевићевог режима у разбијању и сатанизовању СПО, са циљем његове политичке маргинализације, што су и успели после будванског атентата на Вука Драшковића, у самој завршници победе над Милошевићем.

СПО је први у комунистичкој Србији и Југославији развио српску националну тробојку без петокраке и са немањићким грбом на њој, и први је запевао забрањену химну „Боже правде“.

СПО је први уздигао три растављена прста, која су прерасла у национални поздрав.

СПО је скинуо комунистичку анатему са генерала Драгољуба Драже Михаиловића и његове антифашистичке гериле, а Равну Гору учинио планином националног ходочашћа.

СПО је разобличио пирамиду државног тероризма у Србији, на чијем врху су били шеф државе и Служба државне безбедности, а у подножју убице из државне јединице основане да убија мете шефа државе и његове тајне полиције.

СПО је својеврсни српски Едип, који је, у једном суровом времену, давао најсмелије и тачне одговоре на оно што се догађало, и због тога био драконски кажњаван и прогањан, јер је српска Сфинга, у том Времену зла, кажњавала истину и видело.

СПО је више него иједна друга странка у Србији мењао себе самога. Од екстремне националне деснице, у данима свог рођења, Странка се померала и померила ка десном центру и принципима савремене Европе, не одричући се националног и усвајајући грађанско, либерално и глобално. ■

У историјској и стратешкој збци националних симбола и путоказа, српска парадесница, као најекстремнија левица, и њена званична левица, опасно су накривиле Србију на леву страну, а већина предводника интелектуалне елите, којима су уста претрпана Европском унијом, са презиром се односи према свему што је десно и ослања се на победничко искуство некадашње десне Србије. И због тога што су поникли у породицама победника у грађанском рату између десне и бољшевичке леве Србије, условни рефлексни те антидесне „европске елите“ данашње Србије жигосу као зло десну традицију своје нације, и несвесно је, тиме, удаљавајући и од Европе и од раскида са антиевропском и антидемократском идеологијом левице васпитане на курсевима већ давно мртве Коминтерне.

Пред очима садашњег нараштаја, у Европи се ствара јединствени поредак у њеној историји, а парламенти и владе европских држава, правници, економисти, генерали, футуролози и духовна елита још не успевају да прецизно уобличи и дефинишу систем нових вредности нове Европе који принципе 19. и 20. века о апсолутној независности држава замењује начелима међузависности и држава и нација и већине и мањине и култура и религија и буџета и развојних планова и запошљавања и расподеле богатства.

На самом почетку 21. века, 27 држава удружило се у Европску унију јединственог

тржишта, слободне трговине, једног правног поретка, једне валуте, заједничке владе и парламента, градећи у историји још невиђени поредак новог приступа држави, нацији и људској срећи.

Најбогатије земље и народи из својих буџета издвајају огромна средства у корист сиромашнијих држава и нација, са циљем уклањања вековне провалије између развијених и неразвијених, а од Ирске и Португала, на крајњем западу Европске уније, па до њених садашњих источних граница, паучина пада по државним међама на којима су, доскора, стајали војници и цариници.

Почињу да се остварују визије најсмељивијих сањара да богатство потире сиромаш-

тво, да сила буде слушкиња човекове слободе, а отаџбина свуда тамо где закони и државна моћ не познају разлике међу људима.

У свакој држави Европске уније сваки грађанин било које државе Европске уније њен је грађанин, а нема никаквих царинских или других баријера ни за културу, науку, робе и услуге на том огромном и јединственом тржишту од близу 500 милиона људи, данас, а много више у догледно сутра, јер се и у Москви и у Паризу и у Берлину и у Бриселу све чешће говори о великом циљу „уније судбина“, од Атлантика до Владивостока.

У драматичном судару проживљене историје и нове која се рађа, носталгија за националним суверенитетима, искључивостима и митовима свуда се, мање или више, опире наднационалној и свенационалној Европи, настојећи да она буде само унија јединственог тржишта, а да свака држава задржи своје историјске атрибуте суверена у скоро свим другим пословима.

Интелектуалне и политичке елите, које су вековима, увек се позивајући на „светиње“ своје нације, гурале народе Европе у међусобну мржњу и на бојна поља, у овом времену носе заставе европског уједињења, док многи грађани још не разумеју неминовност највеће револуције откад Европа постоји, па на националним референдумима настоје да зауставе или успоре и одложе пројекте општих интеграција.

До јуче немогуће показује се, ипак, као могуће, али и као неизбежно, јер ера технолошких и компјутерских чуда драматично мења устаљене представе о раздвојени и времену, па се читав свет испољава

као „глобално село“. У тим условима, свака европска држава, па и оне најмоћније, била би осуђена на периферну улогу, док Европска унија задобија позицију глобалног светског гиганта. Неприкосновену моћ САД захвата ерозија, Русија враћа своје позиције суперсиле, Кина, Индија и Бразил освајају светско тржиште. Уједињена Европа, неизбежно, добија велику улогу у „глобалном селу“, а разједињена улогу статисте или таоца.

Ове чињенице одлучујуће одређују да будућност припада уједињеној Европи и да интегративни процеси у Европској унији, без обзира на застоје и отпоре, теку у смеру стварања Сједињених Држава Европе, као конфедерације или федерације њених чланица.

Уједињена Европа је и једина одбрана Европе од рецидива њене болне историје, јер је, у прошлости, свака европска нација ратовала са неком европском нацијом, а и оба светска рата почела су и била одлучена у Европи. Крвава драма бивше Југославије подсетила је и опоменула Европу на размере ужаса када се старим мржњама, злу и националним искључивостима отпусте дизгини и када људи и народи крену на себи најближе.

Падом Берлинског зида и распадом Варшавског пакта, Европској унији убрзано су се придружиле и скоро све државе

доскорашње комунистичке источне Европе, стајући и под „громобран“ НАТО пакта, јединог преосталог колоса силе у свету. Тај драматични тектонски потрес рушења биполарног света и „равнотеже страха“, гурнуо је Европску унију пред стратешки избор: да прихвати НАТО алијансу, односно САД као доминантну силу те силе, да буде стварни гувернер Европе и калиф уместо калифа, или да поведе битку за коренити преображај НАТО савеза и његове улоге. Европски стратези изабрали су ово друго.

Систем заједничких европских вредности букет је највећих творевина европског духа у прошлости и творевина тог духа данас и сутра.

У Савет НАТО пакта ушла је и Русија, а деценијски непријатељи, уз све међусобне суревњивости и разлике, постали су стратешки савезници у борби против глобалног тероризма.

Градећи снажне мостове свестране сарадње са Русијом, а пре свега економске и културно - научне сарадње, Европска унија се убрзано одвезује од улоге подређеног партнера САД, ширећи своју снагу и утицај и према Кини, Јапану, Блиском истоку, Африци и Јужној Америци. Ова експанзија

Европе биће праћена и плановима за стварање својих одбрамбених снага.

Полако и уз протесте старе свести, Европска унија поприма и обресе уније мањина које се удружују у европску већину. И Немци, данас најбројнија нација Европске уније, мањина су у односу на све остале заједно. Мањина у једној држави Европске уније појављује се као већина у другој, и обрнуто, па нова Европа у историјску пензију шаље и укоренење представе о већинским народима и националним мањинама.

Систем заједничких европских вредности букет је највећих творевина европског духа у прошлости и творевина тог духа данас и сутра. Филозофија Старе Грчке, Римско право, Наполеонов Code civil, Хуманизам и ренесанса, па и само хришћанско наслеђе, не само да су вредности уткане у биће сваке нације у Европи, укључујући ту и сву Русију, него су постале и својина стотина милиона људи изван Европе, а пре свега у САД, Канади, Јужној Америци и Аустралији. ■

СРБИЈА У ЕВРОПИ

Србија у Европској унији данас и Србија као чланица европске конфедерације или федерације сутра, темељ је и кров Програма Српског покрета обнове.

Ово диктирају и национални и развојни и безбедносни и духовни интереси.

Оно што је, до последње деценије 20. века, била држава Југославија, као јединствени правни, политички и економски простор за све у њој, за Србију је то у овом веку уједињена Европа.

На јединственом тржишту слободне трговине и равномерног развоја, без икаквих баријера међу грађанима својих држава, а под куполом заједничког парламента, заједничке владе и усклађених правних система својих чланица, Европска унија уједињује разједињене и саставља растављене народе, њихове привреде, културе, школе и универзитете, развојне планове и комуникације.

Само је Европска унија гарант да ниједан грађанин Србије, ни Србин ни несрбин, не може имати статус странца у било којој држави Европске уније и да појмови иностранства, расејања и дијаспоре губе своје традиционално значење.

Ова интегративна суштина Европске уније јесте и мора бити у интересу српског народа и свих у Србији. Српски „авион“ нема боље трасе од пута према Бриселу, уз најбоље односе са Москвом и Вашингтоном, као и чланство Србије у реформисаном НАТО савезу, уз услов да Србија неће никада учествовати у било чему што би нарушава-

ло историјску традицију српског народа.

Европска унија укида и царинске, граничне и комуникацијске препреке и за робе, услуге и националне културе својих чланица.

Домаће је све, без обзира да ли је из Париза, Лондона, Рима, Берлина, Атине, Мадрида или Београда, а успешност не зависи од националне етикете, већ од квалитета и боље понуде.

Здрава храна, здрава вода, енергија и знање стратешки су производи овога века. Србија располаже свим тим добрима, па је равноправни приступ тржишту Европске уније, а посредно и глобалном светском тржишту, њен прворазредни развојни интерес.

Европска унија је и огромна шанса за најширу афирмацију српске културе и науке, као и афирмацију самог српског језика. Оно што је велико и вредно, биће још веће и вредније.

Морамо знати и прихватити да Европска унија мири и сједињује вековима завађене народе и идеологије. Французи и Немци стварају заједничке војне јединице, Тирол је аустријски а припада Италији, на финским Оландским острвима званични је језик шведски, а десница и левица, републике и краљевине, разнобојни су краци дуге будућности окренутих људи, странака, нација и држава нове Европе.

Нико никоме у Европској унији не дара у његово историјско, национално или религијско наслеђе, али се подстиче отклон од свега у било ком народу што је или том народу или другим народима наносило несрећу и бол. Под прозорима новог парламента уједињене и нове Немачке подигнут је потресни меморијал у славу јеврејских жртава Холокауста. Велико признање великог злочина, да се он више никада не би поновио, и симбол великог покајања немачке нације.

Србија ће само узвисити себе и пред собом и пред Европом и пред светом ако не буде порицала ниједан свој грех, са идеолошким или националним предзнаком, и према другима и према Србима, и ако не буде те грехове и злочине проглашавала за врлине или њихово признање и своје покајање условљавала признањем и покајањем других за исте или веће злочине над Србима.

Ово, додатно, истичемо и због тога што је став СПО да су под кровом Европске уније Србији и српском народу најближе „собе“ држава и народа доскорашње нам заједничке државе. Ратно непријатељство, које смо били дужни избећи, али нисмо, морамо преокренути у трајно пријатељство, а до њега се не може стићи ни настављањем непријатељских емоција, ни планирањем освете, ни проглашавањем својих недела и кривица за подвиге и заслуге. Свако има „балван у оку своје“, па га мора извадити пре него што то затражи од суседа.

Србија је мост између Европе и Азије, Јадрана и Дунава, Балкана и Русије. Због тога што нам је државна и народна кућа на главном друму, у прошлости су се, при свакој балканској, европској или светској олуји, сукобљене војске кретале тим друмом и ми смо страдали и губили

Први пут у историји, и то захваљујући пројекту уједињене Европе, српска кућа у прилици је да само добија због тога што је на главној копненој магистралу, која спаја Европу са Азијом, и што је и на дунавској магистралу, која повезује двадесетак европских држава и три мора: Црно, Северно и Атлантски океан. ■

ЕВРОПА У СРБИЈИ

Равномерни развој, европски закони и, безусловно, уклањање свих домаћих препрека са европске магистрале државе, услови су за напредак и препород Србије.

Фондови Европске уније, намењени финансирању равномерног развоја Европе, за само две деценије су неразвијене и сиромашне државе, попут Португала, Ирске, Шпаније или Грчке, преобразили у развијене земље европског стандарда и квалитета живота. Ослањајући се на исту помоћ, препорођене су и Пољска, Чешка, Словачка, Естонија, Латвија, Литванија и Мађарска, државе које су на почетку овог века деценију целу испред Србије, а пре распада Југославије заостајале су за нама две деценије. Корацама од седам миља европски развој и стандард пристижу и Бугарска и Румунија, а између богате и уређене Аустрије и Словеније, са којом смо до јуче живели у истој држави, тешко је уочити разлику.

Отварајући врата Србији, Европска унија отвара јој и своје трезоре равномерног и одрживог развоја, али под условом да њену помоћ користимо за равномерни развој Србије саме.

Императивно подржавајући ту политику Европске уније, програмско опредељење СПО је да, најмање, три четвртине средстава из бриселских развојних фондова буду усмерене најсиромашнијим регионима и општинама у Србији, јер су деметрополизиција, регионализација, полицентрични развој и снажна локална самоуправа темељни принципи на којима почивају савремене европске државе.

За свој раскид са превазиђеним и антиразвојним концептом централизоване власти и централизоване моћи, нарочито је драгоцено европско преусмерење Словеније и Хрватске, у којима равномерни развој свих крајева почива на разгранатој мрежи малих општина по регионима, са својом финансијском и политичком самоуправом.

Европски принципи равномерног развоја налажу обавезу оснивања многих нових општина у Србији, које би одлучивале о свом дохотку и развоју, као и формирање, најмање, четири европске регије (Војводина, Београд, Шумадија, Југоисточна и Источна Србија), са својим подрегијама и специфичним интересима.

Политички, финансијски и својински монополи централне власти, неизбежно, порађају и ортачење власти са криминалом и мафијом, као и мафију и криминал уграђене у власт.

Европа у Србији од Србије захтева и политичку децентрализацију, што подразумева и регионалне владе и поделу државе на неколико изборних јединица.

Морамо уредити Србију онако како су уређене државе Европске уније, држећи се истих закона и обавеза. Мање од тога не смемо.

Безусловна примена закона и принципа Европске уније топли су ветар који ће, чим дође у Србију, отопити лед са умова загледаних у прошлост, са брава тајних доси-

Морамо уредити Србију онако како су уређене државе Европске уније, држећи се истих закона и обавеза. Мање од тога не смемо.

јеа тајних полиција, са монтираних пресуда за злочине којих није било и подршке злочинима којих је било, па ће и отета имовина бити враћена или надокнађена њеним власницима и њиховим потомцима.

Европа ће у Србији порушити и проповеди самозваних патриота да је Европа антисрпска и антиправославна и да смо ми Европа и кад смо против Европе, па у европску будућност можемо и са антиевропским заставама.

Са Европском унијом Србија може преговарати о свему, може и оспоравати много шта и одбијати оно што не може да прихвати, али Србија или било која држава Европске уније не може са Европском унијом разговарати језиком ултиматума. Искључивости која пориче споразумевање клоне се и најмоћније светске силе.

Косово као независна држава рана је на државном телу Србије. Косово чијих 90 процената становника не жели државу Србију, такође је рана и Србије и албанског

народа на Косову.

Сигурно је да Европска унија не може бити кривац за историјску, религијску и етничку заоставштину на Косову, јер Европска унија свих тих векова или деценија у 20. веку није ни постојала. Њу је тешко окривити и за грех што није пронашла косовско решење прихватљиво и за Србе и за Албанце, тим пре што српска и албанска страна нису успеле да постигну компромис.

Како не би дозволила да се и сама косовизује, Европска унија је принуђена да Косово европеизује, али и да европеизује и Србију и цео регион. Тек тада биће пронађен „мач“ и за косовски „Гордијев чвор“, тако што ће „територијални интегритет“ и „суверенитет“, као суштински појмови, бити одвојени један од другог.

За Србију је пресудно важно да разуме и прихвати погубност и слом њене политике вођене у последњој деценији 20. века, утемељене на ретроградном принципу да се у Книну и Приштини брани Београд. Пока-

зала се као исправна тада анатемисана и најсуровије кажњавана политика СПО, која је полазила од сасвим супротног начела, да се и Книн и Приштина и Бања Лука бране у Београду, односно да је само европска Србија, снажна и економски и демократски, једини гарант заштите свих права Срба у бившој Југославији, али и свуда у Европи и свету.

Србија у Европу уноси своју културу, науку, традицију, историју, а Европа у Србију доноси све те вредности и посебности других. Давати и примати, то је врлина духа, а затварање у себе и своје фобије према другима разара и културу и политику и послове и логику живота.

Тврдње да Срби имају што нико други нема, и да је све српско најбоље, извиру из интереса да се на изолацији српског народа и државе стичу политички, верски, културни, пословни и други профити.

Демаскирање таквог, по српски народ опасног, „патриотизма“ велика је обавеза СПО.

Захтевајући од Србије да уједначи развој свих својих крајева, да запосли незапослене и нарочито помаже најсиромашније своје грађане, Европска унија не слаби Србију, него је снажи, и не производи сиротињу, него успоставља поредак социјалне правде.

Захтев да оживе српска села, тако што ће сељаци од државе добијати европске субвенције и што ће бити укинута разлика у квалитету живота између села и града, није „завера ватиканског и европског српског непријатеља“, него једини пут да се заустави биолошко одумирање нације и да српска пољопривреда постане један од ослонаца Европске уније у времену када је хране у свету мање од потреба за њом.

Разбијање еврофобије обавеза је СПО и по цену да на себе навуче анатему многих и суочи се са политичким губитком.

У Бриселу, седишту Европске уније, једна црква симболизује заједничко хришћанско наслеђе Европе. Она има само један кров, а испод крова су три одељења за службу и три улаза: за римокатолике, православне и протестанте.

Као странка која поштује хришћанско наслеђе српског народа, Српски покрет обнове је, изнад свега, привржен Христовом учењу и неће посумњати у њега нити га се одрећи ни када неко у Српској цркви проговори друкчије, јер Христове вере не може бити у ничијој речи мржње према другој вери или народу.

Европска унија не пориче, него потврђује, и програмско опредељење СПО за Краљевину Србију, јер су многе краљевине чланице Европске уније. Онога коме је, по праву наслеђа, припадала српска круна, СПО је довео у Србију још 1991. године. Круна је у Србији и глава Круне већ дуго је у Србији, а СПО верује да ће се Круна спојити са главом на којој ће се наћи. ■

СРПСКА ДЕСНИЦА

Безусловно се залажући за Европску Србију, СПО се ослања на историјско искуство државотворне и победничке националне стратегије у 19. столећу и на почетку 20. века.

На принципима тадашње развијене Европе, један тамни вилајет на периферији отоманског царства освајао је слободу и градио своју модерну државу.

Још док су вође српских устаника носиле турске фесове и потписивале се знаком крста, на универзитетима у Бечу, Пешти, Женеви, Берлину, Паризу, Трсту, Риму или Лондону школовала се национална елита за препород Србије. Српски полазници тих европских школа у Србију ће донети и социјалистичке идеје, али ће тај покрет остати на периферији младе државе чија је грађанска класа нестрпљиво и убрзано земљу водила ка Западу, акумулацији капитала и државне снаге.

Та државотворна, европејска и десна Србија знала је кад је време за сабљу, а кад за перо, кад се нешто може а кад не може, шта се увек мора а шта никада не сме.

Једном и само једном, кад је сломљена Карађорђева буна и држава, Србија је остала сама и више то никада није поновила. Ако није могло бити уздања у Русију, тражено је оно у Бечу, а кад би и та врата бивала

затворена отворана су она у Паризу или Вашингтону.

Мач је увлачен у корице кад је сила непријатеља била премоћна, а уступци доносили победе.

Знала је та десна Србија да Србију нико не подржава или мрзи због урођених осећања, него због својих планова и интереса, па је и она, према својим интересима, одређивала своја савезништва. Кад је руски цар у Сан Стефану окренуо главу од Србије, она је у Бизмарку потражила и нашла свог савезника.

Знала је та Србија и да није велика само правда великих, него и њихова неправда и бес, па је, у свим приликама и неприликама, малу српску лађу најмудрије водила између бродова силних, не узносећи се у победи и не клонући у поразу.

Знала је та Србија још нешто и основно. Да она, сваким даном и сатом, мора да буде све снажнија - и економски и војнички и биолошки и дипломатски - и да ће њена унутрашња снага одређивати и њену спољашњу заштиту, и да те снаге не може бити изван Европе и против Европе!

Као творевина десне Србије, Југославија је, после Другог светског рата, постављена на леве темеље Комунистичке интернационале. Један вођа, једна партија! Кад је вођа умро и кад се распала Комунистичка партија, распала се и држава.

Подсећамо на све ово због тога што морамо знати да иза свих наших узлета и победа, од Карађорђа па до краја Првог светског рата, стоји стратегија десне Србије и да је десна Србија створила и Краљевину Југославију, државу која је, први пут у историји, под истим државним кровом окупила готово све Србе, Хрвате и Словенце на Балкану, уз ограду да тада, као самосвојних нација, није било ни Бошњака, ни Македонаца ни Црногораца.

Као творевина десне Србије, Југославија је, после Другог светског рата, постављена на леве темеље Комунистичке интернационале. Један вођа, једна партија! Кад је вођа умро и кад се распала Комунистичка партија, распала се и држава.

Лева идеја срушила је два века десне српске и југословенске идеје. Ово је, необорива, историјска чињеница, али и извориште највеће политичке и менталне пометње огромног броја данашњих Срба.

Као национална десница, представљају се политичке странке и људи којима су левица и њене вође идеолошки узори и ослонци. Они који су одлучујуће допринели слому Југославије, они који су Србију лишили свих великих савезника у свету и гурнули је под санкције и презир Уједињених нација, они који су оптужени за ратне злочине и геноцид, они који су за четири године у поразе и слом преокренули два века победничке српске историје, промовишу се као иконе десне Србије!

Онима који су под петокраком разбијали државу створену под кокардом, међународни суд у Хагу суди као српским четницима, припадницима последње војске десне Србије сурово поражене и уништене на крају Другог светског рата, када је однела трагичну победу идеја леве Србије и леве Југославије.

Жртве се представљају као целати, а кривци за хероје и националне узоре.

Да апсурд буде још већи, левица која је убила Југославију и пред светом за свој злочин окривила десну Србију није никада ни била српска историјска левица Светозара Марковића, Димитрија Туцовића или Живка Топаловића. Она је на власт у Београду дошла на тенковима Црвене армије, као идеолошка трупа бољшевичке религије сибирских гулага. На истом, монтираном, судском процесу, у Београду су скидане главе и српској десници и српској левици.

У историјској и стратешкој збрци националних симбола и путоказа, српска парадесница, као најекстремнија левица, и њена званична левица, опасно су накривиле Србију на леву страну, а већина предводника интелектуалне елите, којима су уста претрпана Европском унијом, са презиром се односи према свему што је десно и ослања се на победничко искуство некадашње десне Србије. И због тога што су поникли у породицама победника у грађанском рату између десне и бољшевичке леве Србије, условни рефлексиви те антидесне „европске елите“ данашње Србије жигосу као зло десну традицију своје нације, и несвесно је, тиме, удаљавајући и од Европе и од раскида са антиевропском и антидемократском идеологијом левце васпитане на курсеви-ма већ давно мртве Коминтерне.

Нашој држави неопходне су њене обе

руке, и европска српска десница и европска српска левица, као теза и антитеза у истом смеру. Да десница не допушта левици маргинализовање националног и пропагирање антиразвојног егалитаризма. И да левица опомиње десницу на склад између националних циљева и социјалних потреба породице и сваког грађанина.

Задатак је Српског покрета обнове, као језгра десне и у будућности опет победничке Србије, да истином лечи српски народ од неистине и амнезије.

Југославија је била врхунски државотворни циљ десне Србије, а тај циљ је данас Европска унија. У новом времену и по новим правилима, морамо градити снажну Србију, састављати растављено и сједињавати разједињено.

Као баштиник идеје десне Србије, Српски покрет обнове је непријатељ изокренутог система вредности, у коме је сено цењеније од злата, глупост од памети, незнање од знања, лаж од истине, псовка од дебате, грамзивост и пљачка од закона, морала и општег добра.

СПО није ни затворена ни борбена група за обрачун са онима који се са њим не слажу.

СПО никада и никоме неће нудити неистину, која се радо слуша, него истину, и кад је мало оних који хоће да је чују.

СПО је дужан да говори шта је истина а шта је лаж, шта је историја а шта је мит, шта припада прошлости а шта будућности, шта су програми живота а шта програми одрицања од живота, шта је култура а шта антикултура, шта је Христос а шта Велики Инквизитор.

Упорна борба за подршку овим програмским начелима СПО, прворазредна је дужност сваког члана Странке.

Ако и када чланове и присталице Српског покрета обнове посети осећање узалудности борбе, мора се знати да је вера тврдо чекање и тврда борба за оно што се жели и да ће, кад је семе добро, доћи и жетва. ■

ЈАВНИ ПОЗИВ

Позивамо чланове и присталице Српског покрета обнове да својим примедбама и предлозима дају допринос формулисању европске програмске платформе СПО, чији је циљ да постане и, својеврсни, манифест десне Србије.

Драгоцене су и примедбе и предлози грађана европског опредељења који сада нису гласачи СПО, а жеља нам је да то буду.

Предлоге слати на komentar@spo.rs, или факс 011/2628-170 или поштом на адресу:

Председништво Српског покрета обнове, Кнез Михаилова 48, 11000 Београд.